

El futur del Mallorca SAE està novament en l'aire a causa del concurs de creditors i dels moviments interns d'accionistes.

El Mallorca torna a dansar

És inútil. El Reial Mallorca Societat Anònima Esportiva (SAE) no té aturall. La seva inestabilitat empresarial amenaça de ser crònica, a jutjar pels avatars que l'afecten d'ençà que el promotor immobiliari i de la construcció Vicenç Grande es va veure obligat –a causa de l'entrada del seu grup empresarial en concurs de creditors– a vendre's les accions –més del 90%– que tenia de la SAE.

D'aleshores ençà (2009), el Mallorca ha signat resultats esportius entre bons i excel·lents. Bons perquè per a un club modest com és l'illenc, el simple fet de mantenir-se a la primera divisió –amb tot el que suposa de doblers gràcies, entre d'altres ingressos, als drets de televisió– ja és un triomf. Però fins i tot ha tingut algun exercici especialment brillant, com la lliga 2009-2010, en la qual quedà en cinquena posició. Cosa que li atorgava la possibilitat de ser convidat a participar en la competició anomenada Europa League –antigament coneguda com la copa de la UEFA–. Però aquesta invitació, que fou cursada en primera instància, va ser retirada en haver-hi una reclamació per part del Vila-real –sisè classificat–. L'escàndol a Mallorca fou majúscul. Però la Federació Espanyola de Futbol feu costat a la UEFA i finalment l'equip balear va ser apartat de la competició continental a favor del Vila-real. La raó oficial adduïda fou que el Mallorca estava en concurs de creditors i que com que la normativa interna de l'entitat privada esportiva preveu que aquesta raó és suficient per a no acceptar un membre, el club mallorquí es quedà fora. Malgrat que la irritació de l'afició fou notable –es va fer una manifestació contra la Federació Espanyola i la UEFA–, els dirigents del club decidiren acatar allò decidit per l'òrgan europeu del futbol.

L'entrada en concurs de creditors s'havia produït el maig de 2010 quan la propietat del club, majoritàriament en mans de Mateu Alemany –que havia comprat les accions a Grande el 2009–, va arribar a la conclusió que era l'única sortida perquè ja no podia fer front als deutes que tenia. “El concurs és la solució, no el problema”, va dir Alemany. El lípticament, el “problema” era assenyalat sense esclatxa per al dubte: la gestió de Grande.

Així les coses, la SAE entrava en concurs. El jutge n'encarregava la gestió a tres administradors. A partir d'aleshores tots els moviments econòmics de la SAE eren tutelats. Poc després, aquell estiu de 2010, Alemany venia la majoria de les seves accions a Llorenç Serra Ferrer, que es quedava amb el 40 % del total dels títols de propietat. Un 10 % de les accions se les quedava la família del tenista Rafel Nadal, l'oncle del qual, Miquel Àngel Nadal –el futbolista que ho fou del Mallorca i del Barça i que durant anys jugà sota les ordres de Serra Ferrer quan aquest era entrenador– entrava a l'equip tècnic del club. L'entrada dels Nadal –tot un clan familiar molt apreciat a l'illa– a la propietat era un cop d'imatge i simbòlic molt important. A més, un desconegut empresari alemany anomenat Utz Claassen es feia amb un altre 10 %. La premsa l'anomenava “la quota exòtica”. D'altres accionistes, molt més minoritaris, tenien, i tenen, la resta de títols.

A la venda. El 13 de desembre passat era la data assenyalada perquè la SAE comencés a sortir del concurs de creditors. I així ho féu, en signar la majoria dels creditors la resolució del concurs. Tanmateix només un parell de dies després els administradors elevaren dubtes

A l'esquerra, Llorenç Serra Ferrer, l'accionista

sobre la contractació que s'havia fet anteriorment d'un jugador anomenat Alfaro. El traspàs del futbolista es pactà entre el Mallorca i el Sevilla per la quantitat de 750.000 euros. Però el club mallorquí també abonà mig milió més a una empresa, anomenada Impera, que segons la premsa local pareix que és dipositària dels drets del jugador. I 500.000 més es pagaren a l'agent –intermediari– del jugador. Els administradors del concurs demanaren que s'aportessin proves de la “legalitat” de l'operació. La propietat del club quedà bocabadada perquè, argüeix, els administradors ja havien conegut en el seu moment tots els detalls del fitxatge i que, de fet, hi havien donat el vist-i-plau. En teoria, després de la signatura del concurs, el 13 de desembre passat, el jutge té uns dos mesos, fins al febrer, per confirmar tot el procés i declarar superat el concurs. Però ara ningú no sap què passarà amb aquest nou entrebanc.

Un entrebanc que podria ser anecdòtic si no fos perquè a Llorenç Serra Ferrer li urgeix vendre el club. Ja ha

majoritari del Mallorca, i a la dreta, Utz Claassen, que ja té el vint per cent de les accions.

dit que es vol desfer del paquet d'accions que té i implícitament ha lamentat haver comprat el 40 % de les accions. Segons les informacions locals, voldria tancar la venda just acabada la temporada esportiva actual. La voluntat de Serra no és estranya, perquè res no li ha sortit com volia.

Els membres del consell d'administració de l'empresa futbolística estan xapats en dos. Els de Serra Ferrer estan enfrontats a un grup crític d'accionistes minoritaris en una guerra oberta. Entre aquests últims hi havia la família dels Nadal, la qual el 19 de desembre va vendre el seu paquet d'accions a l'alemany Claassen, que es convertí en el segon accionista més important –amb un 20 %– rere de Serra Ferrer. Aquella “quota exòtica”, ara cal prendre-la seriosament. I ressonen les paraules que l'alemany va dir quan va comprar el primer 10 %: “M'agradaria ser president” del club, o sigui, propietari. Ningú no li va fer cas. Ara ja sí.

Qui és Claassen? El personatge (Hannover, 1963) és molt peculiar.

S'ha fet milionari especialitzant-se en la compra d'empreses que passen per greus dificultats i, després de sanjar-les, vendre-les. A més, segons la pàgina web del Mallorca, resulta que ha estat un autor d'èxit a Alemanya com a analista de la crisi econòmica. Si se suposa –com és lògic– que les dades del web de la societat són les que ha donat el mateix interessat, cal deduir que la modèstia no és el seu fort: “economista, mànager, executiu, empresari, assessor, científic, autor i publicista”. El que no hi apareix és que fou acusat i absolt a Alemanya en un assumpte relacionat amb irregularitats en l'entrega a polítics de bons per a la copa del món de futbol de 2006. La relació d'aquest peculiar personatge amb Mallorca és que, pel poc que es coneix, té una residència de luxe a Canyamel (Capdepera). El gust per la compra d'equips de futbol li ve de lluny. Ja el 1997 va adquirir i presidir el club que porta el nom de la ciutat que el va veure néixer. Es desconeix, però, per què el deixà. De

la mateixa manera que també es desconeixen les causes per les quals va durar escassament dos mesos i mig a la direcció general de l'empresa Solar Millenium AG.

El que sí que es coneix molt bé són les seves aspiracions dins el Mallorca SAE. Ja ha dit que vol adquirir un altre paquet d'accions –el que té el director general Pedro Terrasa, que està enfrontat a Serra i de qui la premsa de Palma dona per feta la sortida de la SAE–, cosa que el situaria com el titular, aproximadament, del 30 % dels títols de propietat. Si es confirmés la compra, la seva posició seria molt forta i res no es podria descartar: tant que pactés amb Serra i es fes amb la presidència del club, amb més o menys capacitat executiva, com que fins i tot li comprés el seu paquet, amb la qual cosa es convertiria en el propietari majoritari. La qual cosa ell va dir en el primer moment que era la seva aspiració futura, i quasi tothom s'ho va prendre de broma.

Miquel Payeras